

[Chr. Christensen]

ke betoning af at være en tilbudsskole, en skole, der i stor udstrækning ligesom har lagt ansvaret for det at tage imod over til eleverne, har ført til, at nogle svage og psykisk truede elever ikke har kunnet leve op til dette ansvar. Derfor har de lært for lidt, og derfor får de en følelse af, at skolegangen egentlig er tidsspilde. Det kan gøre dem meget usikre, og det kan føre til, at de foretager voldshandlinger.

Skolen skal præges af frihed, men frihed under ansvar – i erkendelse af, at virkelig frihed kun kan opleves af den, der har mødt frihedens begrænsning, sagde jeg før. Det gælder i høj grad også i dette tilfælde. Det er vigtigt for skolen, at man erkender dette. Vi kender måske historien om den lille purk, der stod ved vejen og græd. Da en venlig kone spurgte hvorfor, sagde han: »Jo, min storebror har fået efterårsferie, det har jeg ikke.« Nej, for han gik ikke i skole. Derfor har han ikke mødt denne begrænsning af sin frihed, som broderen havde, og derfor havde han altså heller ikke mulighed for at glæde sig sammen med broderen over denne frihed.

Skolen må stille krav til eleverne, rimelige krav, naturligvis, men vi tjener ikke vore elever ved at skjule for dem, at livet stiller sine krav senere hen. Vi må i skolen lære dem at leve med kravet om en indsats i samlivet sammen med andre. I denne forbindelse må vi i skolen prøve at lære børnene og de unge, at der altid følger en konsekvens af ens handling. Positiv såvel som negativ. Det er her, den berømmelige mur, som fru Mimi Jakobsen nævnte, kommer frem.

Konsekvens er nok også vigtig at lære eleverne i omgangen med kammeraterne, men også i omgangen med det materiale, de kommer i forbindelse med. Ødelæggelse og direkte hærværk koster desværre mange skoler store summer. Det er spørgsmålet, om den unge, kommende samfundsborger kan være tjent med i skolen ikke at lære, at en knust rude koster penge at forny, ligeså et ødelagt skolemøbel, et filmsapparat eller en kammerats cykel. Det er da muligt, vi kan blive nødt til at trække forældrenes medansvar ind her, også økonomisk. Det kunne måske aktivisere forældrene lidt stærkere i dette for mange skoler særdeles alvorlige problem og måske også gøre, at forældrene interesserede sig lidt mere for deres børns adfærd.

Mere konsekvens bør der nok også være ved afholdelse af de statskontrollerede prøver, som fru Karen Højte Jensen lige var inde på. De er jo frivillige, men har man tilmeldt sig til prøve, kan det ikke være fremmede for ansvaret og respekten for skolens arbejde, at skolelederen – som det er sket i al fald i ét tilfælde – måtte ringe rundt eller ligefrem afhente eleverne i taxa, fordi de undlod at møde rettidigt til prøve, for derefter at få at vide, at den agtede man alligevel ikke at gå op til. Jeg tror, disse ting kan være med til at ødelægge forholdene på en skole, og dem må vi få ændret. En sund autoritet at holde sig til har enhver elev som sagt krav på.

En venlig, hjælpende og imødekommende, men fast skole er det, vore børn og vort samfund i dag har brug for og inderst inde vel også ønsker. En sådan skole giver tryghed, og møder børnene dette og samtidig får en undervisning, der giver dem kundskaber og indsigt, vil de føle skolen som et sted, hvor der er godt at være. Så kan de lære noget, og de udisciplinerede tilstande, der desværre findes adskillige steder, vil få mulighed for ganske stille at forsvinde ud af skolen. En sådan skole vil også kunne give lærerne mulighed for en fremtidig meningsfyldt tilværelse.

Skal dette lykkes, må der en holdningsændring til i hjem, skole og samfund. Det er her meget vigtigt, at skolen ikke glemmer, at eleverne har brug for mere end matematiske eller fysiske formler, fremmede sprogs verber eller tekniske færdigheder, hvor vigtige de end er. Det er af afgørende betydning, at børnene også i skolen møder de værdier, der kan gøre livet rigere og værdifuldere at leve. Jeg tænker her på kulturelt betonedede fag som de musiske fag, dansk og kristendomskundskab. Et rigt livsindhold er et godt modstykke til de negative kræfter. Eleverne må i skolen møde vor kulturarv igennem et mere dybtgående kendskab til såvel nyere som ældre dansk og nordisk litteratur og til kristendom.

Vi undgår i denne forbindelse ikke at tage kristendomsundervisningens stilling i folkeskolen op til fornyet overvejelse. På grund af den nugældende fritagelsesbestemmelse sidder man mange steder med et stærkt reduceret elevtal i klassen, når kristendomskundskab står på timeplanen. Årsagen hertil kan